

Editorial

Mironosițele – apostoli ai Apostolilor!

„Și, după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Și dis-de-dimineață, în ziua cea dintâi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt; și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?” (Marcu 15, 43-47; 16, 1-8).

Așa cum știm din istorisirile Sfințelor Evanghelii, Pătimirile și Răstignirea Mântuitorului au avut loc înainte de ziua Sâmbetei și era mare ziua Sâmbetei aceleia, ne relatează Sfintele Evanghelii, fiind Paștele iudaic, de aceea evenimentele s-au precipitat, desfășurându-se în grabă. Astfel în ziua de Vineri, care a devenit pentru noi Sfânta și marea zi de Vineri, Mântuitorul a fost răstignit la ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric mare peste tot pământul până la ceasul al nouălea când Domnul Și-a dat Duhul în mâinile Tatălui. Pentru a grăbi moartea celor răstigniți, și a fi dați jos de pe cruce înainte de ziua sâmbetei, tâlharilor li s-au sfărâmat picioarele, dar pentru că Domnul murise nu i s-au mai zdrobit fluierile picioarelor, ci unul dintre ostași a împuns coasta cu sulita, din care a ieșit sânge și apă, semn că sângele nu mai circula și, deci, funcțiile vitale încetaseră.

Iar înainte de apusul soarelui Iosif cel din Arimateea și cu Nicodim au așezat trupul în mormântul nou care era săpat în stâncă. Acest Iosif care în ascuns era ucenic al Său, a îndrăznit după moartea Domnului Hristos, riscând să fie omorât, atrăgând asupra sa ura ucigașilor Domnului și a intrat la Pilat cerând cu stăruință trupul lui Iisus.

Pilat s-a mirat că a murit așa curând, și pentru confirmare a chemat pe sutaș pe care l-a întrebat dacă a murit de mult. După ce a primit trupul l-au uns cu smirnă și aloe și a fost înmormântat în mormântul

destinat altcuiva, lui Iosif, arătând și în aceasta că El a murit pentru mântuirea altora. El care are ca tron cerul și pământul așternut picioarelor Sale nu avea nevoie de mormânt pentru că nu era numai om ci și Dumnezeu, iar ca om nu avea păcat și, deci, moartea nu avea putere asupra Sa și nu Îl putea ține. Domnul a fost înfășurat în giulgiu, arătând simplitatea și modestia mormântului Domnului, spre deosebire de cei care nu se pot desprinde de bogățiile lor și vor să le ia cu ei în groapă. De aceea Sfânta noastră Biserică a rânduit ca Sfânta Masă din Sfântul Altar, care reprezintă atât altarul cât și mormântul Domnului să fie îmbrăcat în pânză albă, așa cum a fost înmormântat trupul Domnului în giulgiu curat. Domnul a avut trupul în mormânt, dar cu sufletul Său, unit cu dumnezeirea S-a pogorât la iad pentru a libera pe toți dreptii Vechiului Testament care așteptau venirea Sa și i-a dus cu Sine în Rai.

Sfintele Evanghelii ne spun că după ce a trecut ziua sâmbetei, zi în care în perioada Vechiului Testament era zi de odihnă în care era interzisă orice activitate, în amintirea ieșirii din robia egipteană: „Adu-ți aminte că ai fost rob în pământul Egiptului și Domnul Dumnezeuul tău te-a scos de acolo cu mână tare și cu braț înalt și de aceea ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul

tău să păzești ziua odihnei și să o ții cu sfințenie” (Deuteronom 5, 15). Această zi s-a transformat în Noul Testament în ziua de Duminică, ziua Învierii Domnului, acum când am fost răscumparați de sub blestemul Legii și suntem sub Evanghelie. În această zi a Duminicii Învierii, femeile mironosițe, dis-de-dimineață, pe când încă era întuneric au venit la mormânt aducând miresmele pe care le pregătiseră și, deși nu știau cum vor proceda, se întrebau cine le va prăvăli piatra de la ușa mormântului, uitând ceea ce le spusese mai dinainte Domnul, că în a treia zi va Învia, ele încă mai căutau pe Cel viu între cei morți.

Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii descoperă atât femeilor mironosițe cât și Sfinților Săi Ucenici și Apostoli slava Învierii Sale treptat și nu odată, procedând în chip pedagogic, ajutându-i să înțeleagă și să își aducă aminte și de ceea ce spusese cu mult timp înainte, pentru că atât de mare este minunea Învierii, încât inimile lor slabe nu ar fi putut înțelege aceste fapte deodată. (continuare în pagina 2)

Cuprins

Vindecarea slăbănogului de la Vitezda	2
Poezie creștină	3
Poezii de Marius Cioroiu	7
Duminica Samaritencei	8
Traduceri din Sf. Părinți	8
Vindecarea orbului din naștere	13
De la Decalog la Fericiți	15

Mironosițele – apostoli ai Apostolilor!

(urmare din pagina 1)

Astfel femeile mironosițe care au ajuns primele la mormânt, le-a arătat mai întâi piatra răsturnată, apoi pentru că trupul Său nu mai era în mormânt, le-a arătat giulgiurile singure zăcând, în care fusese înfășurat. Apoi, pentru că femeile mironosițe se panicaseră și erau zăpăcite în mintea lor de cele aflate, le-a arătat vedenie îngerească care le-a descoperit că a înviat. Apoi după ce vestea Învierii Sale s-a răspândit, Însuși Domnul și Împăratul Slavei, S-a descoperit pe Sine și a arătat că a biruit moartea din care gustase pentru o vreme.

Nici piatra și nici pecețile mormântului nu au putut ține trupul Domnului închis, pe El care S-a pogorât în lad și pe cei drepti i-a ridicat la ceruri, iar unora din cei că-rora li S-a arătat i-a lăsat să-L atingă. Iar piatra care era foarte mare, a fost răsturnată de înger nu ca să deschidă calea Domnului care a intrat prin ușile încuiate, ci ca să arate că El deja înviase, iar mormântul era gol. Așa cum pântecele Fecioarei a rămas închis la Nașterea Sa, așa și mormântul a rămas închis la Învierea Sa.

Sfântul Evanghelist Marcu ne spune că femeile au intrat în mormânt și au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb și s-au spăimântat, în timp ce Sfântul evanghelist Matei ne spune că piatra era răsturnată și îngerul ședea deasupra ei, iar Sfinții Apostoli Luca și Ioan vorbesc și ei despre doi îngeri care au confirmat adevărul Învierii.

Mulți au fost cei care L-au urmat pe Domnul când făcea minuni și-i vindeca pe toți, când era aclamat și cinstit de mulțimi, dar puțini au rămas alături de El în încercările, pătimirile și moartea Sa. Doar Maica Domnului, Apostolul Ioan erau lângă Cruce și bineînțeles. Astfel că femeile în dragostea față de Domnul în moarte și dincolo de ea s-au învrednicit să primească primele vestea Învierii, devenind astfel primele martore ale Învierii Sale și de ce nu, apostoli ai Apostolilor.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
(predică la Duminica a treia după
Paști, a Mironosițelor, 4 mai)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Marius Stochițoiu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Vindecarea slăbănogului de la Vitezda sau despre puterea credinței în Dumnezeu

După ce în Vinerea Luminată am cinstit în mod deosebit pe Izvorul tuturor tămăduirilor, Maica Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, iată că acum la ceva timp după Paști, această Duminică ne aduce în fața ochilor sufletești și trupești minunea vindecării unui slăbănog care îl întâlnește pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Această vindecare este redată de Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, în capitolul V, v. 1-15, în timp ce Sfinții Apostoli și Evangheliști Marcu (II, 3-12) și Luca (V, 18-20) se ocupă de prezentarea vindecării slăbănogului din Capernaum. Minunea vindecării de la scăldătoarea Vitezda urmează tămăduirii fiului slujbașului împărătesc, care era pe moarte; acum, Paștile, sărbătoarea iudeilor, erau aproape, cu acest prilej Domnul Iisus Hristos mergând din Galileea spre Ierusalim. Sfântul Chiril al Alexandriei ne spune că era Sărbătoarea Cincizecimii sau a Corturilor.

Ne putem da seama de faptul că, în ceea ce-l privește pe slăbănogul din Evanghelia de astăzi, cauza îmbolnăvirii, celui aflat în suferință de 38 de ani, este păcatul. Sfânta Scriptură nu ne spune despre ce fel de păcat era vorba. În cazul slăbănogului de la Vitezda, care aștepta mișcarea apei din scăldătoare prin venirea îngerului și pentru că nu avea un om care să-l ajute, nu ajungea deloc primul în apă ca să se vindece, vindecarea vine direct de la Fiul Lui Dumnezeu. El îl întreabă pe acest slăbănog: „*Voiești să te faci sănătos?*”, prin întrebarea pusă, Hristos făcând un prim pas către om. Infirmitatea, simțind disponibilitatea lui Hristos, nu a ezitat să-și spună necazul: „*Doamne, nu am om care să mă arunce în scăldătoare când se tulbură apa, că până când vin eu, altul se coboară înaintea mea*” (Ioan V, 7). De remarcat este faptul că puterea vindecătoare a apei sfințite de către înger, la Cincizecimea iudaică, era rezervată unui singur om, celui care intra sau o atingea primul; era o lucrare limitată. Adevărata lucrare de vindecare a tuturor oamenilor însă o va arăta Domnul Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, la Rusalii.

Interesant este că paraltic, în discuție nu își deplângea atât suferința trupească, cât durerea

sufletească a singurătății, a faptului că nu avea om. Dar de ce era singur? Pentru că era păcătos. Păcatul te înstrăinează de Dumnezeu, dar și de semenii. Singurătatea este expresia păcatului. Expresia „singurătatea ucide” nu este o simplă metaforă.

ÎPS Părinte Calinic, Arhiepiscopul Sucevei, crede că „Hristos și sfinții Lui pot alunga singurătatea. În Hristos și cu Hristos omul nu mai este singur, nu mai este slăbănog. Acum, slăbănogul avându-L pe Hristos, avea totul. Își recăpătase încrederea în sine. Și fără ca să mai treacă prin apa tămăduitoare a Vitezei, respectând ritualul, Hristos i-a spus: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă” (Ioan V, 8).

„Și îndată omul s-a făcut sănătos” (Ioan V, 9). Cel care fusese slăbănog și neputincios acum și-a recăpătat mobilitatea; și-a înfășurat singur patul din pânză și a plecat. Nu l-a interesat că era sâmbătă și că Legea interzicea: „Nu scoateți sarcini (poveri) din casele voastre în ziua odihnei și nu vă îndeletniciți cu nici un fel de muncă, ci sfințiți ziua odihnei!” (Ieremia XVII, 22). Omul și-a asumat responsabilitatea încălcării sâmbetei și povara patului, ajutat fiind de credința în Iisus Hristos. De fapt, în această virtute a stat remediul vindecării și înnoirii sale. Acum, în Hristos putea totul: „Cel ce m-a făcut sănătos

Acela mi-a spus: ia-ți patul tău și umblă!”, le-a spus el iudeilor (Ioan V, 11). Da, Hristos Domnul l-a vindecat și nicidecum apa în care se spălau animalele destinate jertfei.

Credința în Hristos Cel înviat l-a purtat pe acest om dincolo de ținerea sabbatului, credința l-a înviat din moartea păcatului. Sâmbăta îl slăbănogise, cum de altfel îi slăbănogise pe cei care nu înțelegeau minunea. Ce credeți că a făcut slăbănogul vindecat? Un gest firesc. Nu s-a dus acasă, ci mai întâi s-a dus la templu ca să se roage. În templu s-a reîntâlnit cu Iisus. Însănătoșirea l-a făcut să se simtă dator să-i mulțumească lui Dumnezeu. Însănătoșirea devenea expresia unirii lui cu Hristos. Și aflându-l în templu, Iisus i-a zis: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai

păcătuiești, ca să nu-ți fie ție ceva mai rău” (Ioan V, 14).

Minunea s-a vrut a fi o dovadă a dumnezeirii lui Iisus Hristos, dar și o chemare a noastră de a vesti slava lui Dumnezeu, pe care ne-a arătat-o Învierea lui Hristos – arvună a învierii noastre. Amin.

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a patra după Paști,
Sf. Ev. Ioan 5, 1-15, 11 mai)

Sursă foto: crestinortodox.ro

Poezie creștină

Îți mulțumim, Doamne Iisuse,
Că și-atunci când am greșit
Ne-ai certat ca un părinte,
Însă nu ne-ai părăsit.

Nu ne-ai lăsat în derivă
Cârmuiți de prădători,
Mereu, purtător de grijă,
Ne-ai trimis îndrumători.

Și n-au fost puțini la număr
Cei care Te-au ascultat,
Ți-au slujit cu vrednicie
Și Tu i-ai binecuvântat.

Sfântul Cuvios Irodion (Luceafărul de la Lainici) (3 mai)

Mulți au răsărit aici
Pe pământul românesc
Pierduți în negura vremii,
Ei prin minuni ne vorbesc.

Cel născut în an istoric (1821)
În Bucureștiul tulburat,
E înzestrat, categoric,
Cu-n caracter minunat.

A răsunat cu putere
Chemarea Duhului Sfânt
Chiar din frageda-i pruncie
Prin fapte și prin cuvânt.

Și, la 20 de ani,
Ioan pășește cu-ndrăzneală,
Spre o viață de ascet
Și într-o lume monahală,

Frate în vestita lavră
A Mănăstirii Cernica,
Pentru a se purifica,
Nu-i sta în cale nimica.

Bogat în înțelepciune
Și-n adâncă cumpătare,
Urcă cu repeziciune
Spre o înaltă ascultare.

Astfel, fratele Ioan
Este tuns în monahie,
Cu numele IRODION
Spre marea lui bucurie.

Postul și cu rugăciunea
Se transformă-n mod de viață.
Primind chipul îngeresc,
Luminează a lui față.

Calinic, măritul stareț,
Vede sufletul curat,
Râvna și dorința vie
În monahul luminat.

În scurt timp e preoțit
La Cernica-n mănăstire,
Devenind mare duhovnic
Fraților spre mântuire.

Dumnezeu le rânduiește
Ca-ntr-o sfântă armonie,
Cei doi preoți din Cernica
În Oltenia să vie. (1850)

Sfântul Calinic la Râmnic
Episcop avea să fie,
Biserica Episcopiei
Ridicând din temelie.

Trimite un vas ales
Să păstreze cu tărie
La granița dintre țări,
Flacăra Ortodoxiei.

Cum lumina nu se-ascunde
Niciodată sub obroc,
Irodion Ieromonahul
Far devine-n acest loc.

Și toți monahii din lavră
Recunosc farul aprins
Ce lucește zi și noapte
În acest stareț distins.

„Luceafărul de la Lainici”
Numit a fost, cu măreție,
De Calinic cel învrednicit,
Înainte-văzător să fie.

Și rolul se inversează;
Ucenicul cel smerit
Se transformă, pentru stareț,
În duhovnic desăvârșit.

E-aleasă alcătuire
De pământ și de lumină,
Ce urcă spre desăvârșire
Printr-o purtare divină.

Trup făcut altar de jertfă
C-o slujire îngerească,
Chiar Sfântul Calinic venea
Dezlegare să primească.

Comunicau și la distanță
Acești sfinți trăind în trup:
Fără să parcurgă drumul,
Se sfătuiau prin văzduh.

Cu privirea lui senină
Și-o iubire-așa de mare,
Sfântul Irodion Ionescu
Tuturor da alinare.

Îi îndruma cu răbdare
Pe toți spre desăvârșire,
Cei pe care-i păstorea
Și-i avea în pregătire.

Câteva intermitențe
Înterup sublimul drum
De-o jumătate de secol,
De păstor smerit și bun.

Dumnezeu a rânduit
Ca, deși născut bucureștean,
Să devină prin simțiri
Fiu al plaiului oltean.

Credincioși din toată țara
Se strecurau cu răbdare

Pe potecile înguste
Pentru binecuvântare,

Iar Sfântul Irodion
Mângâindu-i cu credință,
Celor ce aveau nevoie
Le ștergea din suferință.

C-a trăit în astă lume
Ca un înger slujitor,
Pregătit în permanență
Să ne sară-n ajutor.

Îndepărta doar prin cuvânt,
Cu puteri nemăsurate,
Eliberând pe cei robiți
De duhurile necurate.

Și-a păstrat cu grijă haina
De nuntă neîntinată,
Nume scris în CARTEA VIETII,
Pentru toate, luând plată.

Și-a îmbrăcat în nemurire
Trupul lui firav, trudit,
Supus la grele nevoițe,
A rămas neputrezit.

În lupta sa cu vicleanul,
Fiind așa sânguitor
A devenit el cu duhul
Înainte-văzător.

O demască cu blândețe
Pe femeia care vine
S-aducă lapte de capră,
Spunându-i că nu-i aparține,

Că a dat-o, nu o dată,
Capra ei, diavolului,
Stăpân fiind necuratul,
Laptele e tot al lui.

Recunoaște-atunci femeia
Marea greșală făcută;
Se căiește și se-ndreaptă,
Că prin Duh a fost vădită.

Înainte de trecerea la Domnul (3 mai 1900),
Pe monahi i-a înștiințat
De pustiirea mănăstirii
Și sfaturi alese le-a dat.

Ucenicul Iulian Drăghicioiu
Cu aprobare l-a deshumat, (1907)
Descoperind sfântul trup
Neputrezit și înmiresmat.

Candela vieții monahale
Din LAINICI, 13 ani s-a stins.

Arhimandritul Visarion Toia
Cu dragoste a reaprins-o (1929).

Și-a ascuns în loc de taină
Trupul spre a fi ocrotit (1929)
Până când Sfântul a vrut
Să fie descoperit. (2009)

Adevărat pelerinaj
S-a format și la mormânt,
Că înainte de canonizare,
Toți au știut că era sfânt.

Mii de oameni din tot locul,
Cu credință și iubire
Pentru a-i cere ajutorul
Au sosit la mănăstire.

Defileul Jiului
Devenind un furnicar
În această zi-însemnată,
Ce rămâne-n calendar!

Cât suntem de fericiți
Că-l avem ocrotitor
Pe-acest sfânt autohton
Și pentru toți rugător!

Îți mulțumesc, Sfinte Irodioane,
Că ai permis să fiu și eu
Prezentă la CANONIZARE (1 mai 2009),
Cu voia lui Dumnezeu.

An de an te vom cinsti (3 mai)
Și te vom ruga mereu,
Să ne fii mijlocitor
Către Bunul Dumnezeu!

Dumitra Groza

(3 mai 2013)

Sursă foto: doxologia.ro

Poezie creștină

Cel venit din Cer, la Cer S-a Înălțat!

La căderea în păcat
Chiar a protopărinților,
Dumnezeu S-a întristat,
Dar le-a promis un salvator.

După ce-au fost scoși afară,
Raiul a rămas încuiat.
Au dus o viață amară,
Tânjind după ce-n urmă-au lăsat.

Apoi și moarte au gustat
Așa cum Dumnezeu le-a zis,
Când porunca au călcat...
Și frică mare i-a cuprins.

Că-n întuneric toți erau
Fără lumina divină
Și se rugau și tot sperau,
Că Salvatorul o să vină.

Mii de ani au așteptat
Întrebând pe fiecare
Dintre cei sosiți în iad,
Dacă-aduc vestea cea mare.

Când totul a fost pregătit,
Dumnezeu a hotărât
Ca pe Însuși Fiul Său iubit
Să îl trimită pe pământ.

Într-un pântec feciorelnic
S-a întrupat Domnul Iisus,
Când Gavriil, în mod tainic
Venind, Mariei i-a spus,

Că va deveni ea Maică
Celui mai mare Împărat
Și, smerindu-se Fecioara,
Rolul și l-a asumat,

Rămânând pe veșnicie
Mamă pentru tot pământul,
Mijlocind ea pentru oameni,
Sus, la Dumnezeu-Cuvântul,

Pe Care-n pântec L-a purtat
Și, fiind fecioară, L-a născut,
Că peste fire El S-a întrupat
Și tot așa a ieșit, Cel Neîncăput.

Născând fără stricăciune,
Singură L-a înfășat,
La sân L-a hrănit, pe Cel venit în lume,
Ca să ne scape de păcat!

Nu L-a crescut în bogăție,
Dar cu-n respect nemăsurat,
Cu imensă bucurie
I-a slujit și l-a închinat.

Iudeii nu L-au cunoscut,
Văzând un copil ca oricare :
Frumos, tăcut, nicicând zâmbind,
Și-avea o-nțelepciune uimitoare.

La doar 12 ani, în Templu,
Cărturarilor, vorbea Iisus:
Se mirau că la orice-ntrebare,
Cerescul Fiu găsea răspuns.

Se-ntrebau de unde știe,
Că nimeni nu L-a învățat;
Ce nu știau ei, că din vecie,
E Dumnezeu cu-adevărat!

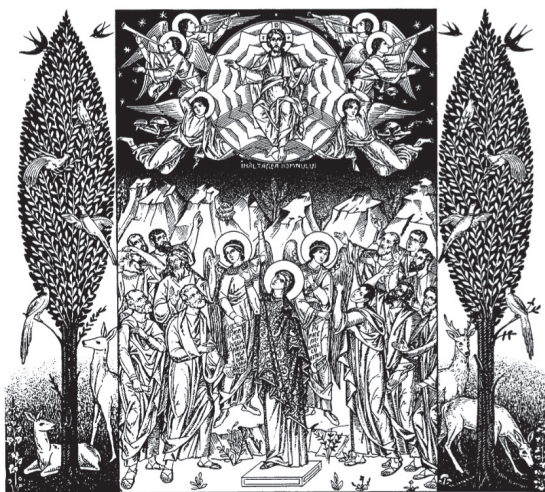
Împlinind 30 de ani,
„Semănătorul” iese-n lume,
Că Înainte-Mergătorul
Botezase-n al Său nume.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt
Împreună-s la Iordan:
Cerurile s-au deschis,
Când L-a botezat Ioan.

Și-l prezintă pe Iisus,
Că-i „Mielul lui Dumnezeu”
Și ucenicii, rând pe rând,
Sunt adunați în jurul Său.

Doisprezece la început
L-au urmat pe tot pământul,
Sorbindu-l vorbele cu Duh ;
Pregătiți să „împrăstie Cuvântul”.

Au fost martori ai multor minuni
Și-n pustiu, și-n Sinagogi:
Ciungilor le-a făcut mâini
Și picioare la ologi,

Pe leproși tămăduind,
Pe cei flămânzi a săturat,
Mușilor le-a dat cuvânt
Și făpturi strâmbe-a îndreptat.

Orbilor le-a dat vedere,
Pe demoni i-a alungat.
Prin Divina Sa putere
Și pe morți a înviat.

Nu era zi în care
Faima Lui să nu sporească.
Pe năduf sau pe răcoare,
Mulțimea începea să crească.

Îl însoțeau pretutindeni
Și vorbele Îi sorbeau.
Mii de oameni împrejurul,
Ca albinele roiau.

Atâtea lucruri minunate
I-a învățat Domnul Iisus.
Păreau că pe nerăsuflăte,
Au învățat tot ce le-a spus.

Le vorbea ades prin pilde,
Și, uneori, nu înțelegeau.
Deși spunea cu voce tare, doar
„Cei ce-aveau urechi de-auzit, auzeau”.

În atâtea ipostaze
A fost pus spre a-L încerca,
Dar cu multă înțelepciune
Tuturor le răspundea.

El n-a venit să schimbe Legea,
Ci pe ea s-o împlinească,
Să ne-nvețe ce-i iubirea
Și ca să ne mântuiască.

Că iubirea fără margini,
Între OM și DUMNEZEU,
(Cât a stat în lumea asta,
El a propovăduit mereu.

A demonstrat de multe ori,
Că El e Fiul lui Dumnezeu,
Dar, ca ei să înțeleagă,
Li s-a părut destul de greu.

A urcat cu trei Apostoli,
Petru, Ioan și Iacob pe Tabor,
Ca să ne fie ei martori:
Și Fața Și-a Schimbat-înaintea lor.

Să-arate-a Sa Dumnezeuire,
A chemat Dumnezeu-Cuvântul

Și pe Moise și Ilie, față-n față;
Erau Cerul și pământul.

Și la Cina cea de Taină
Când Paștile au mâncat,
Frângând pâinea și bând vinul
Pe Apostoli i-a comunicat,

Ca să se facă-acestea toate
Întru pomenirea Sa,
Până la venirea a doua,
Când toți din morți vom învia.

Dormind tot Ierusalimul,
Au plecat ei spre Ghetsimani,
Rugându-se El pentru oameni
Au sosit ai Lui dușmani.

Înarmați cu lance, săbii,
În frunte cu Vânzătorul,
Care pentru 30 de arginți
I-au fost pregătit omorul.

Nu-i doar Iuda vinovatul,
Ci noi toți cei ce-am rămas,
Cei ce repetăm păcatul,
Zi de zi și ceas de ceas,

Că și noi, ca și iudeii,
Nepăsători, frecvent Îl răstignim.
Domnul ne-a spălat păcatul,
Noi, (altele) mai grele săvârșim.

Iisus a scris prin al Său sânge
Legea Nouă, pentru veșnicie,
Ce pentru noi, mereu va curge,
Acest izvor de Apă Vie!

În noaptea neagră L-au adus
Ca pe-un tâlhar, în lanț legat,
La umilițe L-au supus,
Deși nu era vinovat.

Îl întrebau și-L acuzau,
Căutându-l toți pricină
Și oricât se străduiau,
Nu l-au găsit nicio vină,

Dar ura lor e tot mai mare,
Crescând întruna, ne-ncetat
Și setea lor de răzbunare
Este de neexplicat.

El a venit să mântuiască,
Să ne dea viață tuturor,
Ei au dorit să-L răstignească,
Ca pe-un tâlhar răufăcător.

Și-a întins mâinile pe Cruce
Și ne-a îmbrățișat pe toți,
Ca la Cer să ne ridice
Când vom învia din morți.

Flămând și gol, ca Om, epuizat,
Îi privea blând și iertător;
Deși curgea sângele-l nevinovat,
Iisus plângea de mila lor.

Că moarte pe Cruce-a răbdat
Pentru noi cei ce-am greșit;
Pe Lucifer l-a îngenunchiat,
Că Împăratul Slavei a biruit!

Cu Trupu-l Sfânt era-n mormânt
Și Sufletu-l Divin a coborât în iad.
Pe morți, din moarte ridicând
Și-a iadului zăvoare, sfărâmate, cad.

Nespusă bucurie i-a cuprins
Pe toți dreptii din vechime,
Văzând că Iisus Hristos a-nvins
Și-a slobozit întreaga lume.

Raiul a fost descuiat
Și-a intrat primul locatar,
Cel ce pe cruce-a fost iertat,
Că s-a smerit, deși era tâlhar!

Acum, Edenul de lumină
Surâde azi celor iertați,
Că, preluând Domnu-a noastră vină,
Prin Sfânt Botez, vom fi imaculați.

Duminică...La miezul nopții,
Domnul pe Sine S-a-nviat:
Prin biruință-asupra Morții,
Cu-n Trup Dumnezeuiesc S-a ridicat.

Femeile purtătoare de mir,
Se grăbeau toate spre Mormânt
Și se-ntrebau, cine le deschide oare,
Ca să ungă Trupul Sfânt?

Dar nu mai era nevoie,
Că, Domnul Iisus, a treia zi a-înviat,
Și-ntorcându-se ele pe cale,
Domnul le-a întâmpinat

Și le-a trimis ca mesageri,
Apostolilor să vestească;
Să se ducă-n Galileea,
Că acolo or să-L găsească.

Iar pe drumul spre Emaus,
Când doi dintre ucenici mergeau,

Domnul Iisus i-a ajuns
Și-n vorbă toți trei intrau.

„Domnul meu și Dumnezeu meu!”
A exclamat Toma, de fericire plin.

Parcă vrând să își ia zborul,
În genunchi l s-a închinat...

Deși Scripturile le tâlcuia,
Ei nu L-au recunoscut.
Și-au dat seama că El era,
După ce a dispărut.

S-a arătat și-a treia oară
După ce a Înviat,
Ucenicilor la Marea Tiberiadei
Și pe Petru l-a reabilitat.

Domnul vărsând mângâierea
Peste ei, le-a vestit că Tatăl Sfânt
Datu-l-a toată puterea,
Sus, în Cer, și pe pământ!

Seara, prin ușile-ncuiate,
La ucenici a intrat.
Luați pe neașteptate,
Cu toții s-au speriat.

L-a și pus păstorul turmei,
Să „pască oile Lui”;
Devenind Petru de-atunci,
Piatra de temelie a Creștinismului!

Și cum El, trimis de Tatăl,
A făcut ce l s-a spus,
Ei, să vestească Evanghelia cea Nouă,
Le-a poruncit Domnul Iisus.

Rănile le-a arătat
Și cu blândețe i-a liniștit;
Faguri și pește-a mâncat
Și tot prin ușile-ncuiate-a ieșit.

După patruzeci de zile
De la Învierea Lui din morți,
Ucenicii fiind pe munte
Și pe când discutau toți,

Pe când îi binecuvânta,
Măinile și-a ridicat;
Un nor Divin îl învăluia
Și, Sus, la Cer s-a înălțat!

Dar, Toma nu era cu ei,
Și parcă nu-i venea să creadă,
Spunând că el va fi convins,
Când rănile avea să-l vadă.

Într-un loc de taină-adâncă,
Aievea a apărut Domnul Iisus,
În picioare, sus, pe-o stâncă:
„- Pace vouă!” El le-a spus.

Apostolii, cu „bucurie mare”,
S-au dus la Ierusalim.
Pentru creștini e mare sărbătoare,
Când „Înălțarea Domnului”, noi prăznuim!

Și le-a văzut după opt zile,
Când Iisus a apărut ca din senin:

Și-mpreună, tot soborul,
Văzând pe Cel ce-a Înviat

Dumitra Groza

(iunie 2014)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezii de

Gabriel Marius Cioroiu

Toacă toaca în icoane!

Ard aștrii-n cer, pe nori de lut, tresar în somn, un strigăt mut
Cobor adânc în lumea mea, frământ pe buze icoana Ta!
Străpung în trup fiori prea reci și punți de cer se frâng poteci
Orfan de rai, cu toate-n gând, cu suflet „gol” adorm arzând!

Murdar de patimi mă închin și sting Lumina într-un suspin
Trei lacrimi calde îmi cad pe față și bezna somnului mă-nhață!
Tăceri prea lungi, fără hotar, aduse jertfă pe altar
Mă sting ca să mă nasc din nou, pe pânza vieții-un tablou!

Ochii stinși, ca să nu vadă o Lumină în cascadă
Domnul, fără pași, pe pleoape, frânge Pâine-n crâng de noapte!
Ține-n palme răstignite, trei piroane împărțășite
Și potirul cu iubire pentru întreaga omenire!

Picuri dulci, prinși în iubire cad pe buze spre trezire
Bat ca plumbul în porți de cer, lacăte și chei de fier!
Toacă toaca în icoane, în psaltire și canoane
Se deschide Raiul Sfânt, ca un mugur pe pământ!

„În Lumină”

De-aș avea curaj și lacrimi, m-aș sui s-ajung la Tine
Să veghez sub Lemnul Crucii, să-ți șterg rănile ce dor!
Sângele ce curge-n râuri, spini adânci, praf și suspine
Trupul Sfânt împuns de lance, ce se stinge acum ușor!

Doamne, am să te țin în brațe, să-ți sărut mâinile Sfinte
Pironite-n suferință, greul Crucii ce-au purtat!
Ochii plânși de atâtea chinuri, trădări, patimi, jurăminte
Țepi, loviri, oțet și fiere, palme, lacrimi și oftat!

Azi te caut prin icoane, bat metanii, îți cer iertare
Să mă nasc iar în Lumină, ca un prunc făr' de păcat!
Trei piroane străpung norii, curge mir de vindecare
În biserici cântă Cerul: Hristos Domnul a Înviat!

Sursă foto: doxologia.ro

Duminica Samaritencei

Astăzi, Biserica ne pune înaintea o întâlnire cu totul aparte: convorbirea Mântuitorului cu femeia samarineană la fântâna lui Iacov. O întâlnire care, deși simplă în aparență, ascunde o adâncime teologică și duhovnicească extraordinară.

Hristos, obosit de cale, Se oprește lângă fântână. Dar nu întâmplător. El așteaptă acolo un suflet însetat, nu de apă, ci de adevăr și de mântuire. Samarineanca, o femeie simplă și păcătoasă, vine să scoată apă și este surprinsă de cererea Domnului: „Dă-Mi să beau”. Această cerere, în fond, este începutul unei revelații.

Domnul nu avea nevoie de apă, ci dorea să-i trezească acestei femei dorința după „apa cea vie”. Aceasta este imaginea harului dumnezeiesc, care spală, înnoiește și dăruiește viață veșnică. „Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac” (Ioan 4, 14).

Această întâlnire ne învață că Dumnezeu nu Se ferește de cei păcătoși, ci îi caută, îi cheamă și le oferă șansa unei schimbări radicale. Samarineanca era o femeie cu o

viață dezordonată, dar Hristos nu o judecă. El o luminează, o conduce cu blândețe la recunoașterea păcatului, apoi îi descoperă adevărul: „Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine” – o mărturisire rară, o arătare clară a dumnezeirii Sale.

Femeia, atinsă de har, lasă găleata și fuge în cetate. Găleata, simbol al preocupărilor materiale, este lăsată deoparte. A găsit ceea ce căuta fără să știe: apa vieții.

Fiecare dintre noi suntem chemați să fim asemenea samarinencei – să recunoaștem setea din sufletul nostru, să ne apropiem de Hristos și să-l cerem apa cea vie. Oricât de departe am fi căzut, Dumnezeu nu încetează să ne caute și să ne vorbească, acolo unde suntem.

Să nu-L lăsăm să aștepte la fântâna vieții. Să ne apropiem cu smerenie, să-l dăm „apa” pocăinței noastre, și El ne va da în schimb izvorul cel neseecat al harului. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a V-a după Paști, Sf. Ev. Ioan 4, 5-42)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Grigorie cel Mare – Omilia a XXVI-a¹ Omilie despre aceeași pericopă rostită către popor în bazilica Sfântului Ioan, care este numită constantiniană². Ioan 20, 19-31 (Sfântul Apostol Toma)

1. Prima întrebare a acestei pericope evanghelice frământă sufletul, cu privire la modul în care, după înviere, Trupul Domnului a fost real, având în vedere că a putut intra la ucenici prin ușile încuiate. Dar trebuie să știm că lucrarea dumnezeiască, dacă este înțeleasă prin rațiune, nu este minunată; și nici credința nu are vreun merit acolo unde rațiunea umană oferă o dovadă. Dar aceste fapte ale Mântuitorului nostru, care nu pot fi înțelese pe deplin prin ele însele, trebuie analizate în raport cu o altă lucrare a Sa, astfel încât faptele și mai minunate să inspire credință în lucrurile minunate. Într-adevăr, Acel Trup al Domnului a intrat la ucenici prin ușile încuiate, Același care, evident pentru ochii oamenilor, prin nașterea Sa, a ieșit dintr-un pântec feciorelnic închis. Așadar, ce este de mirare dacă, deși ușile erau încuiate, după Învierea Sa,

a intrat ca să trăiască de-acum în veșnicie, El, care venind să moară, nu a ieșit dintr-un pântec feciorelnic deschis? Dar fiindcă, în privința Acelui Trup care putea fi văzut, credința celor care priveau se îndoia, El le-a arătat imediat mâinile și coasta; oferindu-le Trupul spre a fi pipăit, deși intrase prin ușile încuiate. În această privință, El a arătat două lucruri minunate și foarte contradictorii rațiunii umane, întrucât, după Învierea Sa, a demonstrat că Trupul Său este atât nesticăcios, cât și palpabil. Într-adevăr, este necesar ca ceea ce este palpabil să se strice, iar ceea ce nu se strică nu poate fi palpabil. Dar, într-un mod minunat și de neînțeles, Mântuitorul nostru a arătat un trup nesticăcios și palpabil după Înviere, astfel încât, demonstrând nesticăciunea, să invite la răsplată, și, oferind palpabilitatea, să întărească credința. Și, prin urmare, S-a demonstrat pe

¹ Traducerea din limba latină s-a efectuat după ediția GRÉGOIRE LE GRAND, Homilia XXVI, în Homélies sur l'Evangile, Livre II, în Sources Chrétiennes, tom. 522, p. 131-159; Patrologiae Latina, tom. 76, col. 1197-1204.

² Omilie rostită în bazilica Sfântul Ioan din Lateran sâmbăta Paștelui, 21 aprilie 591.

Sine nestrăicios și palpabil, pentru a arăta cu certitudine că Trupul Său după Înviere este și de aceeași natură, dar și de o altă slavă.

2. Le-a spus: «Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi» (Ioan 20, 21), adică: Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, Dumnezeu pe Dumnezeu, și Eu vă trimit pe voi, Om pe oameni. Tatăl L-a trimis pe Fiul, pe care L-a hotărât să Se întrupeze pentru răscumpărarea neamului omenesc. Pe Care, desigur, a voit să vină în lume pentru pătimire, dar totuși L-a iubit pe Fiul, pe care L-a trimis la pătimire. Însă pe apostolii aleși, Domnul nu îi trimite pentru bucuriile lumii, ci, așa cum El însuși a fost trimis, îi trimite la suferințe în lume. Căci, așadar, și Fiul este iubit de Tatăl, și totuși este trimis la pătimire, tot așa și ucenicii sunt iubiți de Domnul, și totuși sunt trimiși spre suferință în lume. Așadar, se spune: «Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi» (Ioan 20, 21), adică: Vă iubesc cu acea iubire cu care Tatăl Mă iubește, chiar dacă vă trimit în mijlocul smintelilor prigonitorilor, după cum și Tatăl M-a trimis pe Mine să îndur suferințe, deși trimiterea poate fi înțeleasă și potrivit firii dumnezeiești. Din acest motiv, se zice că Fiul este trimis de către Tatăl, prin însuși faptul că este născut din Tatăl. Fiindcă și despre Duhul Sfânt, care, deși este deopotrivă cu Tatăl și cu Fiul, totuși nu s-a întrupat, Însuși Fiul mărturisește că-L va trimite, spunând: «Când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl» (Ioan 15, 26). Într-adevăr, dacă „a fi trimis” ar trebui înțeles doar ca „a fi întrupat”, atunci, cu siguranță, Duhul Sfânt nu ar fi numit în niciun fel „trimis”, deoarece el nu a fost nicidecum întrupat. Dar „trimiterea” Sa este însuși actul procesiunii prin care purcede de la Tatăl și [se odihnește în] Fiul³. Așadar, după cum Duhul este numit „trimis” pentru că purcede, tot așa și Fiul este numit în mod potrivit „trimis” pentru că este născut.

3. «Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duhul Sfânt!» (Ioan 20, 22). Trebuie să cercetăm ce este acel Duh Sfânt pe care Domnul nostru l-a dăruit o dată când era pe pământ și o dată când domnea din ceruri. Căci Duhul Sfânt dăruit nu este arătat deschis în altă parte, decât acum, când este perceput prin suflare, și mai târziu, când, venind din ceruri, se arată prin limbi diferite. De ce, așadar, este dat

mai întâi pe pământ ucenicilor, iar apoi este trimis din cer, dacă nu pentru că sunt două porunci ale iubirii, anume iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproapele? Pe pământ este dat Duhul, pentru ca aproapele să fie iubit; din cer este dat Duhul, pentru ca Dumnezeu să fie iubit. Așadar, precum iubirea este una și poruncile sunt două, tot așa Duhul este Unul și darurile sunt două. Întâi de la Domnul prezent pe pământ, apoi din cer, deoarece în iubirea aproapelui se învață cum trebuie să ajungem la iubirea lui Dumnezeu. De aceea și același Ioan spune: «Cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut, cum poate să-L iubească?» (I Ioan 4, 20). Și într-adevăr, Duhul Sfânt era deja în mințile ucenicilor pentru credință, dar, totuși, nu a fost dat în mod vădit decât după Înviere. De aceea, este scris: «Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit» (Ioan 7, 39). Prin urmare, tot prin Moise se spune: «l-a dat să scoată miere din piatră și untdelemn din stâncă vârtoasă» (Deuteronom 32, 13). Într-adevăr, nu se citește nimic de acest fel conform relatărilor istorice, dacă se examinează întreaga succesiune a Vechiului Testament. Acel popor nu a scos nicăieri miere din piatră, nicăieri untdelemn. Dar, pentru că, după cum spune Pavel: «Piatra era Hristos» (I Corinteni 10, 4), au scos miere din piatră, cei care au văzut faptele și minunile aceluiași Mântuitor al nostru. Însă adevăratul untdelemn l-au extras din stâncă vârtoasă, deoarece au fost considerați vrednici să fie unși prin revărsarea Duhului Sfânt după învierea Lui. Într-adevăr, precum o piatră a dat miere, când Domnul, încă muritor, Le-a arătat ucenicilor dulceața minunilor Sale. Dar stâncă vârtoasă a revărsat untdelemnul, căci, după Învierea Sa, devenind deja nepătimitor, prin suflarea Duhului, darul sfintei ungeri s-a revărsat.

4. Despre acest untdelemn se spune prin profet: «Jugul va putrezi de la fața untdelemnului» (Isaia 10, 27 după Vulgata). Într-adevăr, eram ținuti sub jugul stăpânirii demoniace, dar am fost unși cu untdelemnul Duhului Sfânt. Și pentru că ne-a uns cu harul libertății, jugul stăpânirii demoniace a putrezit, după cum mărturisește [Apostolul] Pavel, care spune: «Unde este Duhul Domnului, acolo este libertate» (II Corinteni 3, 17). Într-adevăr, trebuie știut că aceia care mai

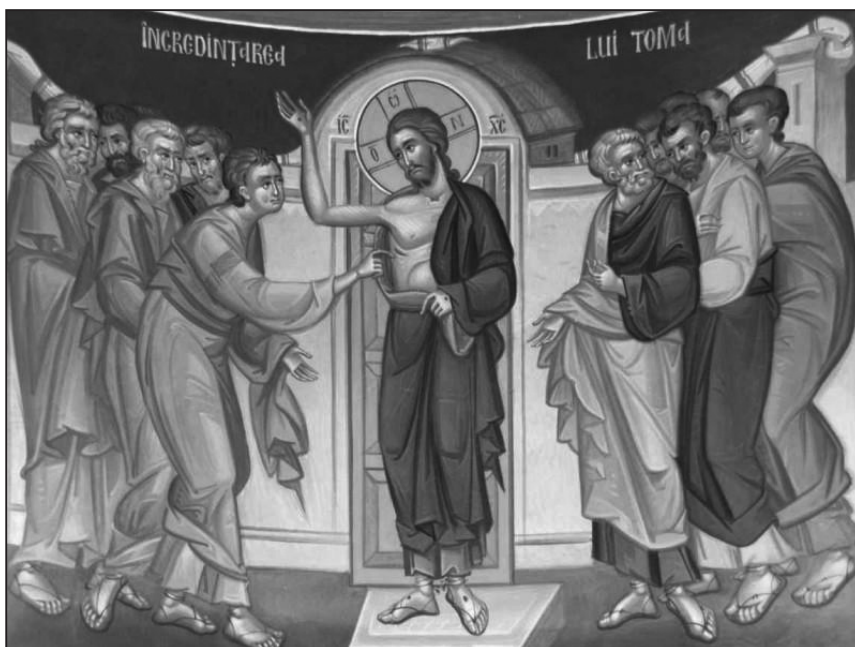
³ Acest fragment „de Patre procedit et Filio” este folosit de Romano-Catolici pentru a susține învățătura despre Filioque; însă limbajul Sfântului Grigorie cel Mare trebuie înțeles în contextul teologiei patristice timpurii, care nu formulase încă cu precizie distincția dintre procesiunea eternă și trimiterea temporală a Duhului Sfânt. Sfântul Grigorie nu a introdus și nici nu a susținut explicit Filioque în forma în care a fost ulterior adoptată de Romano-Catolici. Există dovezi istorice că, în timpul Sfântului Grigorie cel Mare, Crezul Niceo-Constantinopolitan nu conținea adaosul Filioque la Roma. Sfântul Grigorie cel Mare tâlcuiește textul de la Ioan 15, 26 referindu-se la trimiterea Duhului în lume și nu la purcederea Sa eternă.

înainte au avut Duhul Sfânt, pentru ca atât ei înșiși să trăiască în mod inocent, cât și să fie de folos unora prin predicare, de aceea L-au primit pe Acesta în mod evident după Învierea Domnului, pentru a putea fi de folos nu pentru puțini, ci multora. De unde și în această dăruire a Duhului se spune: «Celor cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și celor cărora le veți ține, vor fi ținute» (Ioan 20, 23). Îmi face plăcere să privesc acei ucenici, chemați la poveri atât de mari ale smereniei, la ce culme de slavă au fost conduși. Iată că nu doar devin siguri de ei înșiși, ci primesc și puterea de a elibera datoria altora. Și obțin stăpânirea judecății cerești, astfel încât, în locul lui Dumnezeu, să țină păcatele unora și să le ierte altora. Într-adevăr așa se cuvenea ca ei să fie înălțați de Dumnezeu, ei care consimțiseră să se smerească atât de mult pentru Dumnezeu. Iată că cei care se tem de judecata strictă a lui Dumnezeu devin judecători ai sufletelor și îi condamnă sau îi eliberează pe alții, ei care se temeau ca nu cumva să fie ei înșiși condamnați.

5. Într-adevăr, acum în Biserică, episcopii ocupă locul acestora. Ei primesc autoritatea de a dezlega și de a lega, obținând rangul de conducere. Mare este cinstea, dar grea este povara acestei cinstiri. Într-adevăr, este dificil ca cel care nu știe să țină frâiele propriei vieți să devină judecător al vieții altuia. Și de cele mai multe ori se întâmplă ca acest loc al judecății să îl ocupe cel a cărui viață nu se potrivește deloc cu acel loc. Și adesea se întâmplă încât fie condamnă pe cei nevinovați, fie el însuși, fiind legat, îi eliberează pe alții. Adesea, în ceea ce privește dezlegarea și legarea supușilor, urmează impulsurile propriei voințe, nu însă dreptatea faptelor. De unde se întâmplă ca însuși cel care exercită această putere de a lega și dezlega după propriile voințe, și nu după comportamentul supușilor, să fie privat de ea. Adesea se întâmplă ca un păstor să fie mișcat de ură sau de bunăvoință față de oricare dintre semenii săi; însă cei care în judecarea cauzelor supușilor urmează propria ură sau bunăvoință, nu pot judeca demn despre supuși. De aceea pe bună dreptate se spune prin profet: «Ucigând sufletele care nu trebuie să moară, cruțând viața sufletelor care nu trebuie să trăiască» (Ieremias 17, 19). Într-adevăr, cel care condamnă pe cel drept, nu ucide pe cel care oricum moare; și cel

care încearcă să absolve de pedeapsă pe cel vinovat, nu se străduiește să-l readucă la viață pe cel care oricum va trăi.

6. Prin urmare, cauzele trebuie examinate și apoi trebuie exercitată puterea de a lega și dezlega. Trebuie văzut care este vina sau care este penitența care a urmat după vină, astfel încât pe aceia pe care Atotputernicul Dumnezeu îi vizitează prin harul căinței profunde, hotărârea păstorului să îi absolve. Atunci, într-adevăr, absolvirea celui care prezidează este adevărată, când voința interioară a judecătorului o urmează. Acest lucru este semnificat în mod clar prin învierea celui mort de patru zile, care arată, desigur, că Domnul a chemat și a readus la viață pe cel care era mort mai înainte, spunând: «Lazăre, vino afară» (Ioan 11, 43); și după aceea, cel care ieșise viu a fost dezlegat de către ucenici, precum este scris: «După ce a ieșit cel care fusese legat cu fâșii de

pânză, le-a spus ucenicilor: Dezlegați-l și lăsați-l să meargă» (Ioan 11, 44). Iată, ucenicii deja îl dezleagă pe acela viu, pe care Învățătorul îl învia-se din morți. Căci, dacă ucenicii l-ar fi dezlegat pe Lazăr mort, ar fi arătat mai mult mai mult mirosul de putrefacție decât putere. Din această considerație trebuie observat că noi trebuie să-i dezlegăm prin autoritatea pastorală pe aceia pe care știm că Creatorul nostru îi însuflețește prin harul Său dătător de viață. Această însuflețire, înainte de lucrarea dreptății, este deja cunoscută în însăși mărturisirea păcatului. De unde și faptul că acestui Lazăr mort nu i se spune nicidecum: Înviază, ci: «Vino afară». Căci orice păcătos, cât timp își ascunde vina înăuntrul conștiinței, se ascunde în interior, se tănuiește în ascunzișurile sale. Dar cel mort vine afară, când păcătosul își mărturiseș-

te de bunăvoie faptele rele. Prin urmare, lui Lazăr i se spune: «Vino afară», ca și cum oricărui mort în vină i s-ar spune deschis: De ce îți ascunzi vina înăuntrul conștiinței? Leși acum afară prin mărturisire, tu care te ascunzi înăuntru prin negare. Așadar, cel mort să vină afară, adică păcătosul să își mărturisească vina. Iar ucenicii să-l dezlege pe cel care vine afară, pentru ca păstorii Bisericii să trebuiască să îndepărteze pedeapsa pe care a meritat-o, cel care nu s-a rușinat să mărturisească ceea ce a făcut. Acestea le-am spus pe scurt despre ordinea dezlegării, pentru ca, sub o mare responsabilitate, păstorii Bisericii să se străduiască fie să dezlege, fie să lege. Dar, indiferent dacă păstorul leagă cu dreptate sau nedreptate, totuși hotărârea păstorului față de turmă trebuie să fie respectată, ca nu cumva cel care se află sub ascultare, și chiar dacă este legat poate pe nedrept, să merite prin propria lui culpă condamnarea din altă vinovăție. Prin urmare, păstorul să se teamă să dezlege sau să lege fără discernământ. Iar cel care este sub mâna păstorului, să se teamă să fie legat chiar și pe nedrept, și să nu critice cu ușurință judecata păstorului său, ca nu cumva, chiar dacă este legat pe nedrept, din însăși mândria unei critici trufașe, să se facă o vină care nu exista. Dar fiindcă am spus acestea pe scurt, în treacăt, să ne întoarcem la ordinea expunerii.

7. «Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus» (Ioan 20, 24). Acest ucenic a lipsit, când s-a întors, a auzit ce s-a întâmplat, [dar] a refuzat să creadă cele auzite. A venit din nou Domnul și ucenicului necredincios i-a oferit coasta spre pipăire, i-a arătat mâinile și, arătând cicatricea rănilor Sale, a vindecat rana necredinței aceluia. Ce anume, preaiubiți frați, ce remarcați în acestea? Oare credeți că a fost o coincidență faptul ca acel ucenic ales să lipsească atunci, însă mai apoi venind să audă, auzind să se îndoiască, îndoindu-se să pipăie, pipăind să creadă? Nu din întâmplare s-a petrecut aceasta, ci prin rânduială dumnezeiască. Căci într-un chip minunat a lucrat milostivirea cerească, astfel încât acel ucenic care se îndoia, în timp ce pipăia în Învățătorul său rănilor trupului, să vindece în noi rănilor necredinței. Căci mai mult ne-a fost de folos nouă spre credință necredința lui Toma decât credința ucenicilor credincioși, fiindcă, în timp ce acela este readus la credință prin pipăire, mintea noastră, înlăturând orice îndoială, se întărește în credință. Astfel, într-adevăr, [Domnul] a îngăduit ucenicului să se îndoiască după Învierea Sa, și totuși nu

I-a părăsit în îndoială, așa cum înainte de nașterea Sa a voit ca Maria să aibă un logodnic, care totuși nu a ajuns la nunta ei⁴. Căci astfel ucenicul care s-a îndoit și a pipăit a devenit martor al adevăratei învieri, precum logodnicul mamei [Sale] a fost păzitor al preacuratei feciorii.

8. A pipăit însă și a exclamat: «Domnul meu și Dumnezeu meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut, ai crezut» (Ioan 20, 28-29). Când Pavel apostolul spune: «Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute» (Evrei 11, 1), într-adevăr este clar că credința este dovada acelor lucruri care nu se pot vedea. Lucrurile care într-adevăr apar acum nu au credință, ci cunoaștere. În timp ce, așadar, Toma a văzut, în timp ce a pipăit, de ce i se spune: «Pentru că M-ai văzut, ai crezut?» Dar altceva a văzut, altceva a crezut. Căci de către un om muritor divinitatea nu a putut fi văzută. Așadar, I-a văzut pe om și L-a mărturisit pe Dumnezeu, spunând: «Domnul meu și Dumnezeu meu!» Văzând deci, a crezut cel care, considerând adevăratul om, L-a exclamat pe acest Dumnezeu pe care nu-L putea vedea.

9. Foarte mult bucură ceea ce urmează: «Feriți-vă cei ce n-au văzut și au crezut!» (Ioan 20, 29). În această sentință, desigur, noi suntem pecetluiți în mod special, noi care pe Cel pe care nu L-am văzut cu trupul, Îl păstrăm în minte. Noi suntem pecetluiți, dar numai dacă credința noastră este însoțită de fapte. Într-adevăr, cel care crede cu adevărat este cel care își exercită credința prin fapte. În schimb, cu privire la cei care păstrează credința doar în aparență, [Apostolul] Pavel afirmă: «Ei mărturisesc că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele lor Îl tăgăduiesc» (Tit 1, 16). De aceea Iacov zice: «Credința fără fapte este moartă» (Iacov 2, 26). De aceea, către fericitul Iov, despre vechiul dușman al neamului omenesc, Domnul spune: «Va absorbi răul și nu se va mira, și are încredere că Iordanul se va vărsa în gura lui» (Iov 40, 18 după Vulgata). Căci cine, într-adevăr, este desemnat prin râu, dacă nu curgerea neamului omenesc? Acest neam, anume, curge de la origine până la sfârșit și, ca după obiceiul apei, străbate până la un termen potrivit din lichidul cărnii. Oare ce altceva este semnifica prin Iordan, dacă nu forma celor botezați? Căci în râul Iordan, Însuși Autorul mântuirii noastre a binevoit să fie botezat, pe drept cuvânt, prin numele de Iordan este exprimată mulțimea acelor care sunt ținute în cadrul tainei botezului. Așadar, vechiul dușman al neamului omenesc a

⁴ „ejus nuptias non pervenit” - nu a consumat căsătoria, nu s-a unit trupește cu ea.

absorbit râul, deoarece de la originea lumii până la venirea Mântuitorului, cu greu câțiva aleși scăpând, a tras neamul omenesc în adâncul răutății sale. Despre acesta se spune pe bună dreptate: «Va absorbi râul și nu se va mira», fiindcă nu socotește de mare importanță când îi răpește pe cei necredincioși. Dar este foarte grav ceea ce se spune în continuare: «Și are încredere că Iordanul se va vărsa în gura lui», fiindcă, după ce i-a răpit pe toți necredincioșii de la originea lumii, încă mai presupune că îi poate primi și pe credincioși. Căci prin gura pătrunsă de răutatea convingerii sale, îi înghite zilnic, pe aceia în care viața vrednică de dispreț, nu se potrivește cu mărturisirea credinței.

10. Așadar, frați preaiubiți, temeți-vă cu toată ființa de acest lucru, cu grijă adâncă cugetați la el în inimile voastre. Iată, celebrăm sărbătorile pascale, dar trebuie să trăim în așa fel încât să merităm să ajungem la sărbătorile veșnice. Toate lucrurile care sunt celebrate vremelnic în chip festiv trec. Aveți grijă, voi care participați la aceste sărbători, ca nu cumva să fiți despărțiți de sărbătoarea veșnică. Ce folos are să fii prezent la sărbătorile oamenilor, dacă se întâmplă să lipsești de la sărbătorile îngerilor? Sărbătoarea prezentă este umbra sărbătorii viitoare (cf. Evrei 8, 5; 10, 1). De aceea celebrăm aceasta anual, pentru ca să fim conduși către aceea care nu este anuală, ci continuă. Când aceasta are loc la timpul stabilit, memoria noastră este reîmprospătată spre dorința ei. Așadar, prin obișnuința bucuriei vremelnice, mintea să se înfierbânte și să se aprindă către bucuriile veșnice, ca în patria [cerească] să se bucure de adevărul bucuriei ceea ce pe cale (în această viață) doar meditează sub forma umbrei bucuriei. Așadar, fraților, rânduți-vă viața și obiceiurile. Cel care cu blândețe a înviat din moarte, gândiți-vă cât de sever va veni la judecată. Cu siguranță, în ziua înfricoșătoarei cercetări, va apărea împreună cu îngerii, cu arhanghelii, cu tronurile și domniile, cu stăpânirile și puterile, în vreme ce cerurile și pământul vor arde, toate elementele fiind mișcate de frică în slujirea Lui. Așadar, puneți înaintea ochilor voștri pe acest Judecător al unei spaime atât de mari; temeți-vă de Acesta care va veni, pentru ca atunci când va veni, să-L vedeți nu ca înfricoșați, ci ca încredințați. Trebuie deci să ne temem de El, pentru ca să nu ne fie frică atunci. Teroarea Sa să ne antreneze spre practicarea faptelor bune, iar frica de El să ne oprească viața de la răutate. Credeți-mă, fraților, că vom fi cu atât mai siguri de prezența Lui atunci, cu cât acum ne străduim mai mult să

fim neliniștiți din cauza vinovăției.

11. Cu siguranță, dacă vreunul dintre voi ar urma să fie adus mâine în fața judecății mele pentru a susține o cauză împotriva adversarului său, poate că ar petrece toată noaptea fără somn, cugetând ce i s-ar putea spune, ce ar răspunde obiecțiilor, frământându-se în sine să cu o minte neliniștită și tulburată, temându-se foarte mult ca nu cumva să mă găsească aspru, și îngrozit să nu pară vinovat înaintea mea. Și cine sunt eu? Sau ce sunt eu? Cu siguranță, nu peste mult timp, după ce am fost om, voi deveni un vierme, și după vierme, praf. Așadar, dacă este atât de temută cu atâta grijă judecata prafului, cu câtă intenție trebuie cugetat, cu ce frică trebuie prevăzută judecata unei atât de mari măreții?

12. Dar, fiindcă sunt unii care sunt nesiguri cu privire la învierea trupului, este mai potrivit să învățăm atunci când răspundem și întrebărilor ascunse ale inimilor voastre, de aceea trebuie să spunem câteva lucruri despre însăși credința în înviere. Căci mulți, așa cum și noi am fost odinioară, văzând cum trupul se descompune în putreziciune și oasele se prefac în țărână în morminte, se îndoiesc că trupul și oasele pot fi refăcute din țărână, și astfel, raționând în sinea lor, spun: Când va fi omul readus din țărână? Când se va face ca cenușa să prindă viață? Acestora le răspundem pe scurt că este cu mult mai puțin [dificil] pentru Dumnezeu să refacă ceea ce a fost, decât să creeze ceea ce nu a fost. Sau ce lucru de mirare este dacă El îl reface pe om din țărână, El care a creat toate din nimic (cf. Sirah 18, 1)? Căci este mai minunat să fi creat cerul și pământul din ceea ce nu exista deloc, decât să refacă omul din pământ. Dar oamenii privesc cenușa și deznădăjduiesc că aceasta ar mai putea deveni trup, și caută să înțeleagă puterea lucrării dumnezeiești prin rațiune omenească. Cei care spun astfel de lucruri în gândurile lor, o fac pentru că minunile zilnice ale lui Dumnezeu li s-au părut lipsite de valoare din cauza obișnuinței. Căci iată, într-un singur grăunte de sămânță cât se poate de mică, stă ascunsă întreaga greutate a copacului ce va ieși. Să ne punem așadar înaintea ochilor măreția minunată a oricărui copac; să cugetăm de unde a început să crească, și cum a ajuns, prin creștere, la o asemenea greutate. Vom găsi, fără îndoială, originea lui într-o sămânță foarte mică. Să privim acum unde, în acel mic grăunte de sămânță, se ascunde tăria lemnului, asprimea scoarței, tăria gustului și a mirosului, belșugul rodului, verdeța frunzelor. Grăuntele de sămânță, atunci când este atins, nu e tare;

de unde a ieșit atunci duritatea lemnului? Nu e aspru, de unde a izvorât asprimea scoarței? Nu are gust, de unde vine gustul din fructe? Nu are miros, de unde vine mirosul plăcut al roadelor? Nu arată nicio urmă de verde, de unde a apărut verdele frunzelor? Așadar, toate acestea zac laolaltă în sămânță, deși nu ies din sămânță toate deodată. Căci din sămânță iese rădăcina, din rădăcină răsare mlădița, din mlădiță se naște rodul, iar în rod se formează din nou sămânța. Să adăugăm deci și faptul că și sămânța se ascunde în sămânță. Ce lucru de mirare este atunci dacă [Dumnezeu] readuce din pulbere oasele, nervii, carnea și părul, El care, în fiecare zi, scoate dintr-o sămânță mică lemnul, roadele, frunzele, în greutatea mare a unui copac? Așadar, atunci când o minte îndoielnică caută prin rațiune să înțeleagă puterea învierii, trebuie să i se aducă în față acele lucruri care se petrec neîncetat, dar

care totuși nu pot fi înțelese prin rațiune, pentru ca, neputând pătrunde, prin ceea ce vede, taina celor ce se petrec sub ochii lui, să creadă prin făgăduință în puterea dumnezeiască ceea ce aude.

Așadar, frații mei preaiubiți, gândiți-vă la acele făgăduințe care v-au fost date și disprețuiți toate cele ce trec odată cu timpul, ca și cum ar fi fost deja părăsite. Grăbiți-vă cu toată sânguința către slava acelei învieri pe care Adevărul a arătat-o în Sine. Fugiți de dorințele pământești, care vă despart de Creator, căci cu cât Îl iubiți mai cu ardore pe Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni (cf. I Timotei 2, 5), cu atât veți ajunge mai sus în vederea Atotputernicului Dumnezeu, El care viețuiește și împărățește cu Tatăl în unitatea Duhului Sfânt, Dumnezeu, în toți vecii vecilor. Amin.

Rubrică realizată de Pr. Daniel Budeanu

Sursă foto: doxologia.ro

Vindecarea orbului din naștere

Hristos a înviat! Astăzi este ultima duminică înainte de Înălțarea Domnului. Până atunci vom folosi salutul pascal. Tot astăzi este a treia aflare a capului Sfântului Ioan Botezătorul. Sfânta Evanghelie de astăzi ne zice că Mântuitorul „a văzut un om orb din naștere” (Ioan 9, 1). Sfinții Săi ucenici erau interesați de cauza pentru care acest om era orb.

Pentru aceștia era important dacă el sau părinții săi au păcătuit. În Decalogul pe care l-a primit Moise este scris în porunca a doua că Dumnezeu pedepsește până la al patrulea neam închinarea la idoli. Acest aspect poate să fie văzut din punct de vedere medical. Un copil care are părinții cu o anumită afecțiune este foarte probabil ca el să o moștenească. Uneori, din părinți sănătoși se nasc copii bolnavi. Sau la un moment dat, copilul află că suferă de o afecțiune pe care părinții nu o au. Se întâmplă ca pentru însănătoșire să fie nevoie de o sumă enormă de bani. Totuși, de ce Dumnezeu pedepsește pe copii pentru păcatele părinților? De fapt, nu Dumnezeu pedepsește, ci părinții se pedepsesc prin păcatele lor. Atunci când un om are o suferință, acel om nu este bine. Dar când un părinte are un copil bolnav, acesta suferă foarte mult. În acele momente, mulți părinți ajung să se certe cu Dumnezeu pentru că al lor copil e bolnav. Din nefericire, auzim cât mai des cazuri de părinți care își pierd copiii.

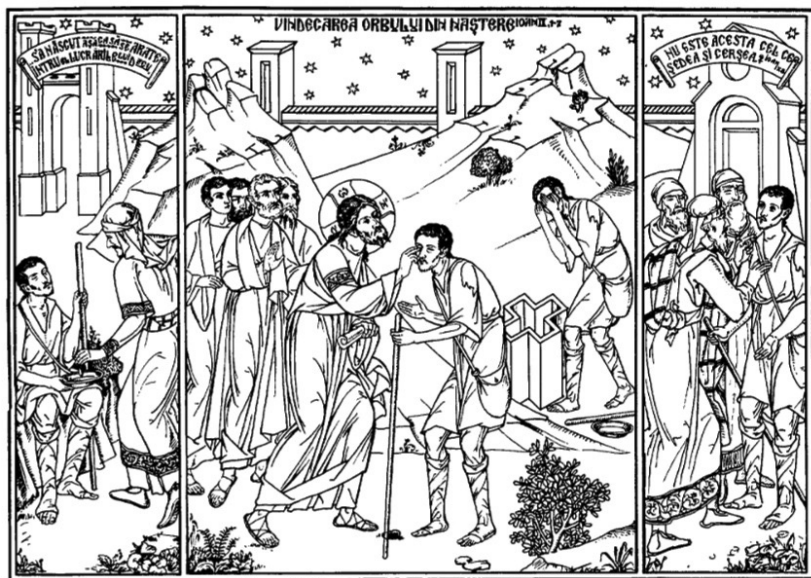
Copilul face accident sau mai grav, își ia viața. Însă, Dumnezeu nu poate să fie vinovat

de faptul că un tânăr conduce cu viteză mare. Dumnezeu ne-a dat liberul arbitru. Însă, indiferent de suferința de care suferim, este interzis să ne luăm viața. Ca părinte, nu este suficient să le oferim cele materiale copilului. Cu copiii noștri trebuie să vorbim. Iar atunci când acesta greșește trebuie să-i arătăm greșeala. Să nu ne fie rușine sau teamă de aceștia.

Mai bine să prevenim un comportament mai periculos decât să regretăm că nu am dat sfatul potrivit la timp. Este adevărat că anturajele din zilele noastre sunt foarte periculoase.

Sunt tineri care se apucă de fumat, de consumat alcool sau chiar de drogat din cauza celorlalți. Din păcate, tinerii văd exemplul negativ chiar de la părinții lor care fumează sau consumă alcool în exces. Și școala are un rol în prevenirea acestor vicii. Biserica învață că nu e bine să avem patimi. Dar, totul pleacă și de la părinți. Cei șapte ani de acasă sunt foarte importanți. Sunt tineri care irosesc averea părinților. Câți tineri nu risipesc munca părinților pe jocuri de noroc? Răsfățul exagerat nu este bun. Acum, nici nu trebuie să cădem în cealaltă extremă. Însă, răspunsul Mântuitorul este că acest om suferă de orbire nu pentru că el ar fi păcătuit. Nici părinții lui nu sunt vinovați. „Lucrările lui Dumnezeu” (v. 3) se arată în el. Ne amintim de dreptul lov. Deci, trăia o viață de sfințenie, el a pierdut partea materială. Copiii i-au murit. S-a îmbolnăvit de o boală incurabilă. Și totuși, el și-a păstrat credința în Dumnezeu.

Oare câți dintre noi și-ar pierde nădejdea în Dumnezeu dacă am suferi un sfert din cât a suferit Iov? Dumnezeu le rânduieste pe toate pentru mântuirea sufletelor noastre. Nimic nu este întâmplător. Dumnezeu știe mai bine de ce ni se întâmplă anumite evenimente în viața noastră. Când luăm o pastilă amară, nu ne place. Totuși o luăm, fiindcă știm că doar în acest mod, ne vom face bine. Viața este frumoasă, chiar dacă nu este perfectă. Să nu uităm că sunt oameni care suferă mult mai mult decât noi. De pildă, ca acest orb din Sfânta Evanghelie de astăzi sunt foarte mulți oameni care nu pot să vadă. Alții nu pot să vorbească. Și totuși,

noi cei care vedem și vorbim, ne plângem de viața pe care o avem. Problema noastră este că alții sunt mai bogați decât noi. De parcă, fericirea înseamnă să fii mai bogat decât altul. Este adevărat că avem nevoie de bani pentru a avea cele necesare corpului dar a face un scop din a strânge cât mai mult este o foarte mare diferență. Acum, e normal să nu fim leneși. Trebuie să avem o măsură în toate. Iar, din puținul nostru, să dăruim și celor care sunt în nevoie. Dar, ajutorul nostru pe care îl dăm celorlalți nu trebuie să se rezume doar în a da ceva financiar celorlalți. Chiar și o vorbă bună e bine venită. Să nu ne mai plângem că viața e grea. Sunt oameni care doar visează la viața pe care o avem. Dacă stăm și ne plângem, nu rezolvăm nimic. Nici măcar din punct de vedere medical, nu ne facem bine. Stresul nu trebuie să ne conducă viața. Să fim optimiști. A fi pesimist nu e bine. Să fim credincioși și vom reuși sigur.

Suntem avertizați de Mântuitorul că „vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze.” (v. 4). Zicem mereu că avem timp pentru suflet. Ne

vom spovedi când avem timp. Dar, nimeni nu poate să ne garanteze acest lucru. Un student poate să-și planifice din timp materia pentru examen. Dar pentru sufletul nostru nu este timp de planificare. Nu avem de unde să știm când vom da examenul vieții noastre. În viață dacă pierdem bani, îi mai recuperăm. Însă, dacă ne vom pierde sufletul, Doamne ferește, nu avem ce să mai facem. Vedem câte nenorociri se întâmplă în fiecare zi. Auzim că oameni de toate vârstele mor. Nu știm câți de pregătiți pentru mântuire erau aceștia. Dar, oare, noi suntem pregătiți pentru mântuire? Dacă ar fi să vorbim sincer, puțini dintre noi, ar putea să răspundă cu da. Să nu ne bazăm pe faptul că alții se vor ruga pentru noi. Oamenii își amintesc de cei dragi ai lor doar când sunt prezenți la înmormântare. Apoi, uită de respectivul. Acum, zicem că nu e post. Deci, nu trebuie să ne spovedim. Însă, pentru a ne spovedi, nu este obligatoriu să postim. Dacă ar fi să facem o comparație, viața aceasta este o secundă față de veșnicie. Dincolo va fi prea târziu să ne pară rău pentru ceea ce nu am făcut bun în lumea aceasta. Să nu ne mai pierdem timpul. Alergăm după bogății trecătoare. Iar prețul pentru fuga după bani este pierderea mântuirii. Să fim cumpătați în tot ceea ce facem. Să ne gândim

bine ce facem de acum înainte. Oare, îmi este folositor să fac lucru cutare? Util nu neapărat pentru viața aceasta, ci pentru viața viitoare pe care o vom avea. Să lăsăm păcatele. Să renunțăm la patimi. Ușor nu e. Niciodată nu e prea târziu. Dar, să ne schimbăm azi. Măine poate că va fi mult prea târziu. Viitorul nostru nu e sigur. Să lăsăm faima lumii. De fapt, oamenii care cred că ne apreciază pentru ceea ce avem, de multe ori, de fapt, ne invidiază pentru ceea ce deținem. Să avem un singur obiectiv în viață: mântuirea sufletului nostru. Să fii bun este un lucru normal. Să fii rău nu este lucru de la Dumnezeu. Nimeni nu e perfect. Dar, să nu căutăm o scuză în această afirmație. Cât de ușor îi criticăm pe ceilalți. Dar, cât de greu e să ne facem autocritică. Voință să avem. Obişnuința e mai greu să o schimbăm, dar nu e imposibil. Dumnezeu să ne ajute în toate zilele.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(predică la Duminica a VI-a după Paști,
Sf. Ev. Ioan 9, 1-38, 25 mai)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

De la Decalog la Fericiri.

Mântuitorul Iisus Hristos, Plinitorul legii!

Această lege dată de Dumnezeu poporului ales are deci o semnificație mult mai profundă decât noțiunea de lege obișnuită, care condiționează conviețuirea noastră socială și politică. Legea în sens biblic, așa cum am mai spus, este o manifestare a voinței lui Dumnezeu, un dar al harului și nu o legislație juridică cu o finalitate socială. Acest lucru se poate observa din cuvintele Mântuitorului rostite după cele nouă fericiri, în care este pusă în relație dialectică puterea constrângătoare a legii, cu puterea eliberatoare a harului și a libertății credinței.

Așa cum am mai spus, Decalogul a fost un „pedagog spre Hristos” (Gal 3,24). El a avut drept scop pregătirea morală și spirituală a umanității pentru primirea în sânul ei a Fiului lui Dumnezeu. Dar această pregătire nu s-a pu-

Observăm din acest text că Mântuitorul nu desființează Legea, dar instituie un nou criteriu de interpretare a sa și anume criteriul iubirii. De aceea Sfântul Pavel va spune că iubirea este „împlinirea Legii” (Rom. 13,10). De aceea Taina Împărăției lui Dumnezeu nu este Legea, ci iubirea revărsată în lume de Dumnezeu Tatăl, prin Fiul în Duhul Sfânt.

Deci iubirea, care exprimă Taina Împărăției lui Dumnezeu, numită și iubire evanghelică, nu se identifică cu un simplu sentiment uman, ci cu iubirea kenotică a lui Hristos față de Dumnezeu Tatăl, pe de o parte, și față de lume, pe de altă parte. Numai în acest caz, iubirea devine lege universală, așa cum transpare din cuvintele Mântuitorului: „Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjitorul tău». Iar Eu vă zic vouă:

tut face fără consimțământul activ al poporului ales, fără răspunsul său pozitiv la chemarea lui Dumnezeu. Acest răspuns efectiv este definit în Levitic, a III-a carte a Pentateuhului, ca „fidelitate față de Lege”.

Evident că Mântuitorul nu a venit să strice Legea, prin care El S-a descoperit lui Moise și poporului Israel, însă prezența Sa concretă oferă o nouă perspectivă de interpretare a Legii: „Ați auzit că s-a zis celor de demult: «Să nu ucizi» (...) Eu însă vă spun vouă: Oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; și cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de pedeapsa sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului” (Mt. 5, 21-22).

Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru Cel din ceruri, că El face să răsară soarele peste cei răi și peste cei buni, și trimite ploaie peste cei drepti și peste cei nedrepti” (Mt. 5, 43-45). Prin aceste cuvinte Mântuitorul atrage atenția că nimeni nu poate ajunge la taina Împărăției lui Dumnezeu dacă nu face efortul de a depăși natura sa individualistă, autoapărarea biologică și psihologică a eului în fața alterității lui Dumnezeu și

a semenilor.

Depășirea egoismului, a egocentrismului și autosuficienței, susținute uneori chiar de respectarea Legii, așa cum vedem din atitudinea fariseilor, nu se poate realiza decât prin asumarea existențială a virtuților prezente în cele nouă fericiri. Acestea, la rândul lor, nu pot fi asumate în mod individualist, ci în comunitate, fiind susținute permanent de practica rugăciunii și a postului, după cum reiese din cuvintele cu care Mântuitorul își încheie predica de pe munte.

Așadar Legea Primului Testament, sintetizată în Decalog, a fost o chemare adresată poporului Israel pentru ca el să primească și să poarte Numele lui Dumnezeu în istorie.

(continuare în pag. 16)

De la Decalog la Fericiri. Mântuitorul Iisus Hristos, Plinitorul legii!

(urmărire din pagina 15)

În tradiția semitică, așa cum am mai amintit, numele reprezenta manifestarea unei alterități personale. Revelația numelui însemna o comuniune și o relație cu persoana care-și descoperă numele, o posibilitate de a face cunoștință cu ființa sa.

De aceea Moise, acceptând misiunea încredințată lui de Dumnezeu, i-a cerut Acestuia să-i descopere Numele (Exod 3,13)¹.

Pentru celelalte popoare acest nume rămâne ascuns. Chiar și pentru Israel, Numele lui Dumnezeu nu era accesibil decât în limitele „legământului”, a relației cu Dumnezeu. Acest legământ a fost concretizat în Lege².

Hristos este sfârșitul Legii (Rom. 10,4) și în același timp eliberatorul celor de sub Lege (Rom. 8,2) pentru că el a înlăturat condiția existenței Legii, adică păcatul. El a distrus în trupul său divino-uman „zidul despărțitor” (Ef. 2,14), distanța existențială care separă omul de Dumnezeu. Dar Legea nu este anulată, ci împlinită în iubire. Legea continuă să descopere omului starea de păcat în care se află (Rom. 7, 7-8). „Eu nu am cunoscut păcatul decât prin lege... Căci fără lege păcatul este mort”. Totuși acum, în starea de har, recunoașterea păcatului nu mai este o dovadă a condamnării și a morții. Legea nu mai este un blestem, ci măsura însăși a împărtășirii noastre de iubirea lui Dumnezeu; Legea celui de-al doilea Testament descoperă iubirea „nebună” a lui Dumnezeu pentru om, care transfigurează încălcarea legii, făcând din ea o posibilitate de pocăință, de întoarcere la relația de iubire cu Dumnezeu, adică o posibilitate a vieții veșnice.

Mântuirea omului, participarea sa la viața veșnică, nu este deci un fapt juridic, legalist, ci o participare la iubirea lui Dumnezeu care dăruiește viață. Problema pe care Sfântul Apostol Pavel a pus-o iudaizanților este o dilemă între conținutul ontologic al mântuirii și acceptarea sa juridică. Întrebarea fundamentală pentru el este: Cine dă viață celor morți, cine transfigurează existența noastră trecătoare, făcând din ea un ipostas al vieții veșnice: iubirea lui Dumnezeu sau Legea? Dacă este Legea, atunci „Hristos a murit în zadar” (Gal. 2,21). Dacă este iubirea Sa, atunci viața și mântuirea sunt daruri

ale libertății iubirii lui Hristos care ne eliberează de sub jugul Legii (Ef. 2, 5-10).

Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a dovedit că iubirea Sa este superioară Legii. „Noi avem Lege și după legea noastră trebuie să moară”, au strigat iudeii lui Pilat. Prin aceste cuvinte, fără a cunoaște semnificația lor reală, iudeii au surprins sensul profund al jertfei lui Hristos.

Conform Legii omul este supus morții, separării de viață: el trebuie să moară. Hristos s-a supus Legii și morții, dar prin aceasta el înserează Legea și moartea într-o nouă ordine a existenței: în iubirea care ipostaziază viața. Crucea lui Hristos este ultima consecință a Legii, a blestemului și a morții, dar în același timp este sfârșitul Legii și depășirea ei. De aceea pentru un creștin Legea este iubirea răstignită a lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care așteaptă în tăcere răspunsul omului.

Importanța împlinirii Decalogului în particular și a tuturor poruncilor vetero-testamentare în general ne este arătată de Mântuitorul care are cea mai mare prețuire pentru Decalog, din care nu schimbă nimic, ci doar îl întregeste și îl împlinește.

Prețuirea poruncilor de către Mântuitorul se arată prin cuvintele Sale: „Oricine va învăța și pe alții să le păzească, va fi chemat mare în împărăția cerurilor”. De asemenea îi spune tânărului bogat: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. Întrebat care din porunci Mântuitorul înșiruie poruncile Decalogului și porunca iubirii.

De asemenea împlinirea poruncilor a însemnat pentru fiii lui Israel un fel de pecetluire divină, fiind instrumentul prin care aceștia au fost decretați ca aleși ai Domnului între toate popoarele.

¹ Georgios Mantzaridis, „Omul și Dumnezeu, omul și semenul, poziționări și perspective existențiale și bioetice”, vol. II., Morala creștină, Editura Bizantină, București 2004, p. 188;

² Ibidem, p. 190;

³ Ibidem, p. 192;

⁴ Ibidem, p. 193;

⁵ Matei 5: 9;

⁶ Matei 19: 17;

Pr. Prof. Cătălin-Vasile Mănescu
Parohia Podari, Jud. Dolj
Sursă foto: doxologia.ro